

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie z odwołania B.D.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 15 września 2017 roku nr PK IX K [...] w przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku wobec braku wniosku osoby uprawnionej, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 1 lipca 2020 r.

umarza postępowanie przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Pismem z 14 sierpnia 2019 r. Dyrektor Biura Kadr Prokuratury Krajowej przekazał do Sądu Najwyższego odwołanie B.D. z 9 listopada 2017 r. od decyzji Prokuratora Generalnego z 15 września 2017 r., w sprawie PK IX K [...], w przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku. Wskazaną decyzją Prokurator Generalny odmówił B.D. przeniesienia w stan spoczynku. Skarżąca wniosła o uchylenie przedmiotowej decyzji i przekazanie sprawy wskazanemu podmiotowi do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione odwołanie nie może być merytorycznie rozpoznane, gdyż rozstrzygnięcie co do tego odwołania zostało już przez Sąd Najwyższy wydane.

W postępowaniu w sprawie III PO 22/17 w dniu 6 lutego 2018 r., zapadł bowiem wyrok w sprawie ze wskazanego wyżej odwołania B.D. w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych. Sąd Najwyższy wyrokiem tym uchylił zaskarżoną decyzję Prokuratora Generalnego i przekazał sprawę temu organowi do ponownego rozpoznania. Wobec powyższego, w momencie wpływu niniejszej sprawy, tj. 19 sierpnia 2019 r. istniało już prawomocne orzeczenie w tym samym przedmiocie.

W świetle daty oraz treści decyzji Prokuratora Generalnego z 15 września 2017 r., PK IX K [...], jak również treści odwołania B.D. z 9 listopada 2017 r. nie ulega wątpliwości, że Dyrektor Biura Kadr Prokuratury Krajowej przedstawił Sądowi Najwyższemu te same dokumenty, które były przedmiotem rozpoznania w sprawie III PO 22/17. Zauważyć należy, iż nawet wskazane na wstępie pismo przedstawiające odwołanie i zaskarżoną decyzję ma tę samą treść co pismo przewodnie będące podstawą rejestracji sprawy III PO 22/17, a dokumenty te różnią się od siebie jedynie datą.

Trzeba też podkreślić, że w aktach sprawy odwołującej się prowadzonych dla jej sprawy w Prokuraturze Krajowej - PK IX K [...], znajduje się wyrok wraz z uzasadnieniem uchylający decyzję Prokuratora Generalnego z 15 września 2017 r. W związku z tym należało oczekiwać, że po wydaniu tego wyroku będzie podjęta przez Prokuratora Generalnego kolejna decyzja. Wynika to także z wytycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego w sprawie III PO 22/17, a także z jego treści. Analiza akt B.D. wskazuje jednak, że po wydaniu wyroku przez Sąd Najwyższy nie została wydana po ponownym rozpoznaniu sprawy kolejna decyzja, która ewentualnie mogłaby być przedmiotem kontroli, a taki przecież był cel uchylenia decyzji Prokuratora Generalnego z 15 września 2017 r.

Na znajdującym się w aktach PK IX K [...] piśmie z prośbą o ponowną decyzję w tej sprawie, sporządzonym 21 grudnia 2018 r. przez Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej, adresowanym do I Zastępcy Prokuratora Generalnego, znalazła się jedynie adnotacja „brak zgody” opatrzona nieczytelnym podpisem bez daty. Należy dodać, że skarżącej nie została przekazana choćby informacja o tym fakcie, a co istotne do tej pory skarżąca nie wie nawet, co jest przedmiotem

niniejszego postępowania (k. 39-40). Okoliczność ta w oczywisty sposób wskazuje, że wskazanego „braku zgody” nie zaskarżyła.

Trzeba zarazem odnotować, że z dniem 14 lutego 2020 r. uległa zmianie ustawa z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2019, poz. 740) - dalej: p.prok., stosownie do nowelizacji z 20 grudnia 2019 r. (Dz.U. 2020, poz. 190). Aktualnie, zgodnie z treścią art. 127 § 1a tej ustawy, przeniesienie prokuratora w stan spoczynku z powodu choroby lub utraty sił następuje z dniem uprawomocnienia się orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika lub komisję lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzającego trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków prokuratora. Jest to istotna odmienność względem trybu przewidzianego do tej pory, analogicznego w swoich zasadach do trybu obowiązującego sędziów sądów powszechnych (zob. art. 70 § 1 i 2, 73 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 365) - dalej: u.s.p. i art. 38 ust. 1 i 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84), przy czym trzeba także odnotować, że z dniem 12 sierpnia 2017 r. uchylony został również § 1 art. 71 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Stan prawny od czasu postępowania zainicjowanego pierwotnie przez B.D. uległ zatem zasadniczym zmianom. Analiza tych zmian w kontekście oceny prawidłowości podjętych czynności, czy też ich braku w relacji do czynności podejmowanych na gruncie poprzedniego stanu prawnego, pozostaje jednak poza kognicją Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie jak również nie mogłaby wpłynąć na treść rozstrzygnięcia, jakie może być wydane.

Niezależnie od przywołanych zmian stanu prawnego nie ma wątpliwości, że przedstawione przez prokuratora odwołanie B.D. zostało już rozpoznane, a więc miało już miejsce prawomocne rozstrzygnięcie w tym samym przedmiocie dotyczące tej samej kwestii. Żadne inne odwołanie od innej decyzji nie zostało przez tą skarżącą wniesione, a następnie przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

W takim stanie rzeczy prowadzenie postępowania przed Sądem Najwyższym jest niedopuszczalne i na podstawie art. 398¹⁹ k.p.c. w zw. z art. 127 § 1 p.prok. i art. 73 § 2 u.s.p. należało je umorzyć. Jednocześnie należy wskazać, iż rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania nie mogło być połączone

z uchyleniem żadnej decyzji wydanej w sprawie B.D., gdyż żadna nowa decyzja nie została przez skarżącą zaskarżona.